

Frédéric Gros - Yürümenin Felsefesi

Çevirmen: Albina Ulutaşı, Kolektif Kitap, s.58-59

Yalnızlıklar nasıl muhtelifse, sessizlikler de muhtelifdir.

İnsan sessizlikte yürür hep. Sokakları, kalabalık yolları, kamusal alanları (bütün o hız, itişip kakışmalar, yaygara, binlerce adımın patırtısı, sözcüklerin, bağırıışların ve mırıltıların gürültüsü, motorların kulak tırmalayan gümbürtüsü) terk ettiğiniz anda sessizlik her şeyi şeffaflaştırır. Her şey sakın, tetikte ve istirahat hâlinedir. Dünyanın dırdırı, uğultusu, homurtusu ardınızdadır artık. Yürürken ilkin kulaklarda muazzam bir soluk olarak belli eder kendini sessizlik; bulutları dağıtan ferah bir rüzgâr gibi algılersınız onu. Mesela ormanların sessizliği farklıdır. Ağaç kümeleri etrafımızda hareketli, değişken duvarlar oluşturur. Çoktandır var olan yollarda, yıllankavi dar toprak şeritlerinde yürürüz. Yön duygumuzu çabucak yitiririz. Buralarda ürkek ve tedirgindir sessizlik. Yazın öğleden sonra inatçı güneşin altında dağların sarp kayalıklarında, taşlık patikalarda yapılan zor yürüyüşlerin sessizliği vardır bir de. Çevreyle irtibatınızı kesen, sizi ezip geçen, taş misali sessizlik... Ayaklarınızın altında ezilen taşların hafif gıcirtısını duyarsınız yalnızca. Hepten yok oluş gibi merhametsiz ve kesin sessizlik... Oraya ait değilmışçesine duran bir maviliktedir gökyüzü. Başınız önde, ara sıra kendinizi teskin etmek için mırıldanarak ilerlersiniz. Açık gökyüzü ve kireçtaşından kayalar aynı şeyi vurgular: Hiçbir şey önüne geçemez sessizliğin. Bu kıpırtısızlığın içinde âdeta vücut bulan sessizlik bir yay gibi gerildikçe gerilir. Seher vakti sessizliği vardır sonra. Sonbaharda uzun mesafe yürüyüşleri için yola çok erken çıkmak gerekir. Dışarısı olduğu gibi mora çalar, sarı ve kırmızı yaprakların arasından loş bir ışık süzölür. Her şeye gebedir bu sessizlik. Mavi gecenin belli belirsiz izlerini taşıyan karanlık ağaçların arasında aheste aheste yürürsünüz. Onları uyandırmaktan korkarsınız âdeta. Her şey fısıldar. Karda yapılan yürüyüşlerin sessizliği vardır, beyaz göğün altında boğulan adım sesleri. Dal kıpırdamaz. Her şey, hatta zaman bile buz tutmuş, bu sessizlikte felç olmuştur. Her şey durmuş, bütünleşmiş,

katmerlenmiştir. Bir paragrafta tırnak içine alınmış gibi, askıda, temiz, öz, tepeden bakan bir sessizliktir bu.

Nihayet gecelerin emsalsiz sessizliğı vardır. Kalacağınız yere daha çok varken, gece bir anda bastırınca yıldızların altında uyumanız gerektiğinde, çarçabuk ısınıp yemek yiyeceğiniz iyi bir nokta bulur, sonra da hızla uykuya dalarsınız. Fakat uykuya daldıktan birkaç saat sonra, gecenin köründe uyanıverdiğiniz bir an olur hep. Gözleriniz sessizliğin derinliğine yakalanmış gibi birdenbire açılır. Kıpırdanmalarınız, uyku tutumunuzun hışırtısı bile muazzam bir gürültü çıkarır. Peki nedir sizi uyandıran? Bizzat sessizliğin sesi mi?

Araştırma Sorusu: “Yazar, sessizliğin farklı türlerini betimleyerek insanın doğa içindeki varoluşunu ve iç dünyasıyla kurduğu ilişkiyi nasıl yansıtmaktadır?”